

(búcsú)galopp

tétova utószinkron

17.

a delelőn mely azért nem éppen az mit neve sugall hanem már úgy eléggé bent is de még nem bánt a szellemi pestis a fizikai fájdalmak alkalmiak s az ember már közepes árfekvésű italokat is ihat a családnak kialakult autonóm mozgása tart még az érzelmi kapocs de már nem hajazol a romantikára mivel körben a gyarlóságokra is esik széles rálátásod s magad is kevesebb lettél egy nagy illúzióval hiszen ha nem is vagy tolvaj s a gyengébbek szeretete benned örök mégse zárulnak lelkedben a heroikus körök hiszen apró gyarlóságaid hervadozó csokra s akkor még kegyes vagy a jelzővel magadhoz naponta szóval mikor elülnek lassan az ifjúi lázak s némileg bölcs felhangokkal rejtekezik az önimádat mely a gyávaságot mint egy nagy szürke installáció bevonja az állomásról kigördülő vonatról lemaradt utas tehetetlenségével habozva előbb kínos zavarodban magaddal nem kötöd meg a különbékét talán innentől kezd majd taposóaknákon járni a tétova egészség belső hajszálrepedésekkel aládúcolva minden ízes falat mind sűrűbben meg-megszakadt éjszakai álom mely mint a neves ősoket kiterít majd a huzatos hortobágyon miközben egyáltalán nem is minden jóindulattal kezdek konfrontálódni az ide örökölt haddal nem véve egy ideig észre a provincializmusnak nem provincia a legjobb menedéke és teljesen

mindegy melyik elvtárs hogyan suksüköl régen rossz ha te akarsz lenni néki a tükör lassan de biztosan belesüllyedve hínárjába olykor pedig magasabbra vágyva elkap a szabolcsi tériszony ám ez sem pontos hiszen földid keringett elsőként a világűrben fönn valahol picinyke faluból a végtelen kékbe akár értől az óceánig pedig hogy untuk akkor túlreklámozva mivel rálátások nélkül az ember a pillanat foglya s még nem sejt

nem az a másik gyarló számít hanem ahogy a szédületes technika törekszik fel a misztikáig s ott ragad mellkasodban az alig is emészthető alja mely csüggedésben elegendő egy korcsmai diadalra olykor a sűrű szkepszist elhessenteni

mert ha nem is éppen az mire egykor te gondoltál a vegetatív szisztémán miként jézus gyanús leplén csak átréseli magát valami szellemi és nem mindegy kivel esel az asztal alá mikor már kibírhatatlan fölötte a fontoskodás a hatalom bántó lengetése vagy az öntömjénezés hát idáig jutottál az életút felén és némi túlzással fakadt néhány önállóan vélt gondolatod persze azért nem szórtad őket mint a nagyok a gondolatban státusban levők inkább eltompítottad magad

miként a tartósan henyelők szlávok melankóliába zárva már ezért megérte oroszra járni a híres iskolába mert ha nem lenne akkora korróziója oblomov is nyugodtan hasalhatna ki a szikrázó fehér hóra vörös kezű gyerekek csengő kacajával hisz a dicsőségre előbb-utóbb mindegyikünk ráhal ahogy már ekkor a távlatokat lesve borzongva néztél a híres nevekre korpuszaik miként zsugorodnak fejükben mily gyorsan törpülnek a csodált elvek pedig a hulló emberi vázakban a mítosznak deleje már régen elment ha rád ejtették sorvadó veséjüktől elkínzott tekintetüket

s köszvényüktől nyöszörögve odább csoszogtak ahogy nehezen viselted különös kettősségét is

néhány kiterített megbecsült halottnak valahogy nem illeszkedett bennük össze napi tekintély és a tárgy mely gyorsan lebomolva csak egy szerves kupac odaát ráadásul a tétova delelőjéhez érkező emberben furcsán kezd nyúlni az idő zavaros alagútja tanácstalan ha néhány igazodási pontja lejárt szavatosságát bukja a közönyösen hömpölygő új nemzedékek kegyetlen igazában s ha fön is marad új történelmet billegni néhány tömör ezüst evőeszközként szidolozott alak ebben a védtelenül csapongó hazában bámulhatod őket miként a barokk műemlék templomot holott érzelmi szálaid jelentős része a dúló események kétséges forgatagát őszintén befogadni régen megkopott s csak keservesen bemagolt tompa évszámok várak kronológiák romantikus emlékei kavarnak benned ám nincs merre menned még ha pátoszok illúziói kebledben néha sisteregnek akár egy jó szituációban elkapott himnusz is csak hát a lehajlásba forduló biológia átkosan nehéz kísértése a laza humusz is mely felé mogorván és humortalanul rendre átbillen létezésednek második fele hol egyre a kaszás rekedt hangját halod – gyere csak gyere utánam

ne félj én nem utállak annyira azért nem vagy fontos mint kamaszkorunkban a nagy bozontos

4 vagy bukdácsoló pályáink elején néhány tüneményes aprócska részsiker

ám a múlás dermedt ködként szitálgató szomorúságát nem sikerül ekkor még alaposan kibeszélni senkivel a fiatal falta a délibábként felkínált távolságot az öregedő ránctalan vonalaira vigyázott az ügyesebbje pedig míg tetten nem érték gazdag koncokért hitette hogy tapasztalata a mérték ha tanácshoz iskolához piás társasághoz domborodó női csipőkhöz odaszólt a családban az ember meg igen óvatosan araszolt s bár apró gyermekeit a temetőbe gyakran elvezette mégse gondolhatta azok vigadozó kedve valamelyik fején fönnakad nyeltesd hát folyamatosan vissza destruktív magad hisz kízó álmaidban mindig épp azon vizionáltál hogy izzadt tortúrák után eszelős tanúként ájuldozol az összegyűrt párnán mivel szeretteid közül a semmiben váratlanul eltűnt valaki így a szlávoknak indult melankólia és a médiumokból fokozatosan dőlni kezdő önbizalma kínosan bántó hiányától nem feszengő mázsás jenki különös kétpengés darálójában dülöngélni kezdte hol énedtől idegen zajongó forradalmárként hol bevésődött hiteles olvasmányi élmény mentén vak dióba zártan mely zavart érzés csak fölerősítette anyád szürkés köcsögét és haldoklásnak induló apádat tapogatva minden filozófia nélkül a lét és semmi között a kényes határvonalakat

mi az ami örökre távozik mi az ami jelként megmarad és meddig érvényesek a dohos temető

jönnek-e majd néhány szál virággal vigasztalódni kegyhelyeinkhez ők kiknek merengő képére lemeztelenednek a mindenkori felmenők a homályos misztériumok zabolátlan körforgásához visszaérkezőben talán nem is volt egészséges hogy a férfikor delén ebben az alkonyi mezőben barangoltam de hol volt az a dél milyen perspektívákkal kecségtetett volna a holnap általában

teleologikus meséken kívül mi adatik még a halandónak fejét szerény büszkeséggel felemelni ha közelebb húzódik a sokat idézett semmi támad a kikerülhetetlen kór és levakarhatatlan már

a szem mögül a szegénység víziója elképzelni sem tudtam miként élték meg e szorongást akik térdig pompában gázoltak naponta és csak testük vak korlátaiba ütközhetek miként két fásult bolyongó anyag zajongó történelmi jajongásokkal pedig hazafias kebellet is egyre kételkedve hitegettem magam a zord kárpátok alatt a szélhámosság sűrű ködéből nehéz volt kilátni hiába színezgette a képet néhány becsületes bácsi lehettem volna akármilyen párti a képzelt jóléttől szinte féltem enyéimnek ezt reméltem ám én nem akartam adni messziről cipelt emberségem